

Predmet: Emini (Miloš Simonović i Dragiša Marković)

Okružni sud u Nišu

Poslovni broj: K.br 30/04

Glavni pretres: 8. oktobar 2004.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje optuženog Miloša Simonovića

Optuženi je odrastao u zgradi gde je živela porodica Emini. Družio se sa sinovima pokojnog Ise i bio je u jako dobrim odnosima sa celom porodicom. Optuženog Markovića je takođe poznao, jer je i on stanovao u istoj zgradi, ali ga u vreme događaja nije viđao, jer je ovaj bio van Prištine. Optuženi se nije družio s optuženim Markovićem, samo su se pozdravljali. Kritičnog dana, pre nego što je otišao na posao, bio je sa svojom devojkom u stanu kod komšinice Ljiljane Đukanović. U to vreme je nosio policijsku uniformu i na glavi kačket, a naočare tad nije imao jer ih je počeo nositi tek pre godinu dana. Bio je kratko ošišan, kao i svi ljudi iz njegove jedinice, nije nosio ni bradu ni brkove. Sa sobom je imao automatsku pušku jer je bio u obavezi da je nosi, dok službeni pištolj TT kal. 7,62 mm nije uvek nosio, ponekad bi ga čuvao u policijskoj stanici, ali tog dana ga je nosio. Po dolasku na posao dežurao je ispred same kuće u kojoj je smeštena policijska stanica. Tog dana na posao je stigao automobilom i do posla mu treba desetak minuta. Nikuda nije odlazio sve do trenutka kada je čuo da se u njegovoj zgradi dogodilo ubistvo ili samoubistvo. Ta vest je preneti između 19:30 i 20:30 časova. Otišao je do zgrade u kojoj je živio i oštećenu Ramizu video u stanu suseda Čolakovića. Kada joj je prišao ona ga je zagrlila i rekla mu plačući *Miloše, ti si hteo da nas spasiš*. Držao ju je za ruke i rekao da ne brine. Pitala ga je da je odveze do Lap džamije i on je pristao. Prisutne komšije su rekle da to ne čini jer je opasno, tako da je odustao. Dok je bio u zgradi razgovarao je sa komšijama, ali nikoga nije pitao ko je izvršio ubistvo, niti je iko o tome govorio već su svi ćutali i slegali ramenima. U hodniku je video i optuženog Markovića, ali nisu razgovarali. Seća se da nije bio u uniformi već je imao farmerice i crnu majicu ili duksericu. Nakon izvesnog vremena vratio se u policijsku stanicu i nastavio da radi do 01:00 posle ponoći, a potom je ostao tu i da spava. U 6:00 časova ujutru ustao je da se pripremi za novu smenu od 7:00 časova. Dok se pripremao naišle su njegove kolege, studenti sa DIF-a, pa im je prišao da porazgovara. Tada su prišli inspektori MUP-a, lišili ga slobode i oduzeli oružje.

U pogledu kontakata koje je imao s porodicom Emini, naveo je da ga je jednom prilikom Avdija, sin oštećene, molio da ga prebaci automobilom do Skoplja, nudeći mu 1000 nemačkih maraka. Odbio je jer je bilo opasno. Istovremeno mu je ponudio da, ukoliko se plaši, pređe sa porodicom kod njega. Nakon toga video ga je još jednom kada se vraćao sa punkta, na ulazu u zgradu. Avdija je počeo da plače i zamolio ga je da on kaže Isi da ga pošalje iz Prištine. Seća se da je u tom trenutku iz stana izašla Ramiza, pa ju je pitao gde je Isa. Kad je Isa izašao, rekao mu je da može da mu se obrati ako mu bilo šta treba. Nikada im nije rekao da napuste Prištinu, već im je ponudio pomoć. Pre tri godine čuo s Avdijom i Avdija mu je rekao da mirno spava jer zna ko je ubio Isu.

Saslušavanje optuženog Dragiše Markovića

Optuženi je pre rata na Kosovu živio u Beogradu. U Prištinu je došao 3. maja 1999. godine da donese svom ocu cigarete i da obiđe porodicu. Kritičnog dana je bio u poseti kod strica Živka. Iz posete se vratio u 19:30 časova i otišao u stan svojih roditelja koji su živeli u istoj zgradi gde i porodica Emini. U jednom trenutku su čuli plač i neku viku, pa su svi izašli u hodnik i na prvom

spratu, gde se nalazio stan porodice Emimi, videli oštećenu Ramizu i komšije sa tog sprata. Niko tada nije govorio o tome ko je ubio Isu. Dok je sa roditeljima bio u hodniku video je da je došao optuženi Miloš Simonović i da ga je Ramiza pitala da li bi je odvezao kod sina. Bio je u zgradi kada su došli inspektori SUP-a, zadržao se oko pola sata, a potom otišao kod roditelja i iz stana nije izlazio do sledećeg dana. U to vreme nije posedovao uniformu. Ranije je imao pištolj koji je nasledio od dede, ali mu ga je oduzeo Sud u Kraljevu 1995. ili 1996. godine. Njegov otac je posedovao automatsku pušku Tomson iz II svetskog rata koju je dobio od SUP-a, a brat ima pištolj CZ 99, automatsku pušku i policijsku uniformu. Posle hapšenja vršen je pretres stana njegovih roditelja, ali nije pronađena ni vojnička ni policijska uniforma, niti oružje koje bi pripadalo optuženom Markoviću. Što se tiče poznanstva s optuženim Simonovićem, istakao je da su se znali iz viđenja i da su se čak jednom sukobili prilikom parkiranja. Optuženi Marković mu je rekao da je i Isu i Ramizu Emimi poznavao samo iz viđenja. Tog dana nije video optuženo Simonovića, ni pokojnog Isu, kao ni oštećenu Ramizu. Smatra da ga je oštećena Ramiza optužila jer joj je bio potreban krivac za ubistvo supruga, a on i optuženi Simonović su bili jedini mlađi ljudi u zgradi.

Saslušanje svedoka-oštećene Ramize Emimi

Svedokinja je supruga pokojnog Ise Emimija. Dobro je poznavala optuženog Simonovića, jer su živeli u istoj zgradi i on se družio s njenim sinovima. Sa njim se nikada nije sukobljavala, ali njen suprug u poslednje vreme nije razgovarao s optuženim. Optuženi Simonović je dve ili tri nedelje pre ubistva njenog supruga došao kod njih i njenom suprugu rekao da se spakuju za 15 minuta i napuste stan, ali da ga ne zaključavaju. Nakon toga oni su zaista spakovali stvari ali nisu otišli, jer su došle komšije Bojanići, Čeda, Gerasimovići i drugi, i rekli im da ostanu i da će ih zaštititi. Zato su i ostali. Oštećena je navela da su njihova dva starija sina napustila Kosovo ranije, a najmlađi je tri, četiri dana pre ovog događaja otišao u Makedoniju. Optuženog Markovića je takođe poznavala jer je živio u zgradi u kojoj i ona živi, ali se nisu ni pozdravljali. Kritične večeri je sa suprugom došla u stan nešto pre 19:30 časova, večerali su, pa je on otišao u dnevnu sobu da gleda dnevnik. Skuvala mu je kafu i odnela mu je, a zatim je krenula na terasu da istrese stonjak. Tada je čula zvono, a potom korake supruga koji je krenuo ka vratima. Kada se vratila sa terase suprug je stajao na vratima i rekao da je došla policija. Iza njega, u hodniku, videla je dva muškarca u policijskim uniformama. Čekali su, gurnuli njenog supruga u dnevnu sobu i pritvorili vrata. Obojica su na sebi imali policijske uniforme sa šarama, a od oružja pištolj i automatsku pušku. Jedan od njih je bio optuženi Miloš Simonović. Na glavi je imao kačket i na licu zatamnjene naočari, s tim što je glavu držao pognutu, verovatno da ga ne bi prepoznala. Drugi je bio optuženi Dragiša Marković. Takođe je imao kačket, a da li je imao naočare ne može da se seti. Kada su ušli u dnevnu sobu, ušao je još jedan muškarac, obučen u šarenu vojničku uniformu. On nije imao ni kapu, ni naočare. Prepoznala je da je to Čarli, koji je radio u prodavnici ispred zgrade. Videla je kod njega pištolj, automatsku pušku i nož. Čim je ušao počeo je da psuje *majku šiptarsku*, šutnuo ju je u predelu noge od čega je pala. Tražio je ličnu kartu, i kada mu je rekla da je u drugoj sobi, vukao ju je preko sobe, i prolazeći pored spakovanih torbi upitao *šta su ti te torbe*. Obajsnila je da su se ona i Isa bili spakovali da napuste Prištinu. Optuženi Simonović je iz torbe izvadio jednu majicu i stavio joj u usta, dok je drugu pocepao i vezao preko usta. Stavio ju je na kauč i vezao ruke i noge i otišao u dnevnu sobu gde je bio njen suprug sa Milošem i Dragišom. Uspela je da odveže ruke, a potom da skine majicu s lica i da odveže noge. Krenula je na terasu u nameri da pozove nekog od komšija. Tada je izašao Čarli i počeo ponovo da je tuče i psuje. Tukao ju je kundakom po rukama i nogama sve dok se nije onesvestila. Kada se osvestila videla je da u blizini nema nikoga. Čula je jedan pucanj udnevnoj sobi. Znala je da su ubili Isu. Nekako je uspela da dođe do terase i baci flašu sa sirćetom na terasu komšinice Mire. Mira je izašla na terasu i rekla joj je da su odveli Isu. Komšinica je krenula prema njihovom stanu, a Ramiza je u međuvremenu uspela da se prebaci u njen stan. U stanu komšinice je bila samo beba. Iz stana je

izašla na hodnik i videla Miru kako stoji na vratima njenog stana. Na njeno pitanje da li je Isa živ, odgovorila joj je da jeste. U tom trenutku se onesvestila. Kada se probudila videla je pored sebe komšije koje su pokušavale da je osveste. Okrenula se i u hodniku videla Miloševu majku, pitala je gde joj je sin, a ona joj je odgovorila da radi. Nakon toga uveli su je u stan Nikole Čolakovića. Te večeri nikome nije rekla ko je bio u njenom stanu, niti ko je ubio njenog supruga jer to nije smela da kaže, a i komšinica Kadrija joj je rekla da ćuti do jutra, jer će ih sve pobiti. Od optuženog Simonovića nije tražila da je bilo gde vozi. Bila je u stanu Nikole Čolakovića, i njega je zamolila da je odveze do braće njenog supruga, ali je on rekao da je sad policijski čas i da ostane tu. Tek sutradan je pripadnicima policije koji su došli rekla da su u njenom stanu bili okrivljeni i izvesni Čarli, i to isto je rekla i istražnom sudiji Okružnog suda u Prištini. Po povratku kući, nakon davanja izjave istražnom sudiji, videla je da je leš njenog supruga odnet i da je iz stana nestalo 50 000 nemačkih maraka. Takođe, nestao je i porodični auto.

Iako je ranije tvrdila da su u njen stan ušla dvojica, da je optuženi Simonović bio u policijskoj a optuženi Marković u vojnoj uniformi, kao i da je pitala Miloševu majku da je Miloš odveze kod devera, danas je izjavila da njena izjava nije tačno uneta jer je i istražnom sudiji rekla da je u stan ušao i treći čovek po imenu Čarli. Posle dva i po meseca od ovog događaja iz Beograda ju je pozvao Miloš. Najpre je s njim razgovarao njen sin, koji ga nije prepoznao, a zatim se ona javila. Miloš je rekao da je on ubio njenog supruga i smeja se. Takođe, čula se sa bivšim komšijom Nikolom Čolakovićem, koji se posle rata preselio u Srbiju, i on joj je rekao da zna ko je ubio njenog supruga, ali ne sme da joj kaže preko telefona.

Komentar:

Optuženi su ponudili da saznaju adrese svedoka, što je predsednik Sudskog veća prihvatio. Punomoćnica oštećenih je reagovala, ukazujući da je to uticanje na svedoke, ali se Sudsko veće nije obaziralo na tu primedbu.

Fond za humanitarnu pravdu